31968L0360

L 257/13 ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ 19.10.1968

SMĚRNICE RADY
ze dne 15. října 1968
o odstranění omezení pohybu a pobytu pracovníků členských států a jejich rodinných příslušníků uvnitř Společenství

(68/360/EHS)

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 49 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ([1]),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru ([2]),

vzhledem k tomu, že nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 ([3]) stanovilo pravidla pro svobodu pohybu pracovníků uvnitř Společenství; že v důsledku toho je vhodné přijmout opatření k odstranění dosud existujících omezení pohybu a pobytu uvnitř Společenství, aby se dosáhlo souladu s právy a možnostmi přiznanými zmíněným nařízením státním příslušníkům všech členských států, kteří se stěhují za účelem výkonu zaměstnání, a jejich rodinným příslušníkům;

vzhledem k tomu, že právní úprava pobytu musí v mezích možností přiblížit postavení pracovníků z ostatních členských států a jejich rodinných příslušníků postavení vlastních státních příslušníků;

vzhledem k tomu, že koordinace zvláštních opatření týkajících se pohybu a pobytu cizích státních příslušníků, která byla přijata z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a veřejného zdraví, je předmětem směrnice Rady ze dne 25. února 1964 ([4]), přijaté k provedení čl. 56 odst. 2 Smlouvy,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Členské státy odstraní za podmínek stanovených v této směrnici omezení pohybu a pobytu státních příslušníků členských států a jejich rodinných příslušníků, na které se vztahuje nařízení (EHS) č. 1612/68.

Článek 2

1. Členské státy přiznávají státním příslušníkům uvedeným v článku 1 právo vycestovat z jejich území za účelem přístupu k zaměstnání a jeho výkonu na území jiného členského státu. Toto právo se uplatňuje pouhým předložením platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu. Rodinní příslušníci požívají téhož práva jako státní příslušník, na němž jsou závislí.

2. Členské státy v souladu se svými právními předpisy těmto státním příslušníkům vydávají průkaz totožnosti nebo cestovní pas, který obsahuje zejména údaj o státním občanství jeho držitele, nebo prodlužují dobu jejich platnosti.

([1]) Úř. věst. 268, 6.11.1967, s. 10.
([2]) Úř. věst. 298, 7.12.1967, s. 10.
([3]) Úř. věst. L 257, 19.10.1968, s. 2.
([4]) Úř. věst. 56, 4.4.1964, s. 850/64.

3. Cestovní pas musí být platný alespoň pro všechny členské státy a pro země, přes které musí držitel jet při cestě do členských států. Jestliže je cestovní pas jediným platným dokladem pro vycestování ze země, musí být doba jeho platnosti nejméně pět let.

4. Členské státy nesmějí vyžadovat od státních příslušníků uvedených v článku 1 výjezdní víza ani jiné rovnocenné doklady.

Článek 3

1. Členské státy přijímají na své území osoby uvedené v článku 1 na základě pouhého předložení platného průkazu totožnosti nebo cestovního pasu.

2. Nesmějí vyžadovat žádná vstupní víza ani rovnocenné doklady, s výjimkou od rodinných příslušníků, kteří nemají státní občanství žádného členského státu. Členské státy těmto osobám umožňují, aby potřebná víza získaly.

Článek 4

1. Členské státy přiznávají právo pobytu na svém území osobám uvedeným v článku 1, které mohou předložit doklady uvedené v odstavci 3.

2. Právo pobytu se osvědčuje vydáním dokladu označovaného jako „povolení k pobytu pro státního příslušníka členského státu EHS“. Tento doklad musí obsahovat poznámku, že byl vydán na základě nařízení (EHS) č. 1612/68 a na základě předpisů přijatých členskými státy k provedení této směrnice. Znění poznámky je uvedeno v příloze k této směrnici.

3. Pro vydání povolení k pobytu pro státního příslušníka členského státu EHS smějí členské státy požadovat předložení pouze těchto dokladů:

— od pracovníka:

a) dokladu, na základě kterého vstoupil na jejich území;

b) prohlášení zaměstnavatele o přijetí do zaměstnání nebo potvrzení o výkonu zaměstnání,

— od rodinných příslušníků pracovníka:

c) dokladu, na základě kterého vstoupili na jejich území;

d) potvrzení vydaného příslušným orgánem státu původu nebo státu posledního pobytu prokazujícího jejich rodinný vztah;

e) v případech uvedených v čl. 10 odst. 1 a 2 nařízení (EHS) č. 1612/68 dokladu vydaného příslušným orgánem státu původu nebo státu posledního pobytu osvědčujícího, že jsou na pracovníkovi závislí nebo že s ním v této zemi žijí ve společné domácnosti.

4. Rodinnému příslušníku, který není státním příslušníkem žádného členského státu, se vydává doklad o pobytu, jenž má stejnou platnost jako doklad vydaný pracovníkovi, na němž je závislý.

Článek 5

Vyřizování formalit pro získání povolení k pobytu nesmí bránit okamžitému zahájení zaměstnání na základě pracovní smlouvy uzavřené žadateli.

Článek 6

1. Povolení k pobytu

a) musí být platné na celém území členského státu, který je vydal;

b) musí mít dobu platnosti nejméně pět let ode dne vydání, která se automaticky prodlužuje.

2. Přerušení pobytu nepřesahující dobu šesti po sobě následujících měsíců a nepřítomnost z důvodu vojenské služby nemají vliv na platnost povolení k pobytu.

3. Je-li pracovník zaměstnán u zaměstnavatele hostitelského státu nebo u osoby poskytující služby na dobu delší než tři měsíce, ale kratší než jeden rok, vydá mu hostitelský členský stát povolení k přechodnému pobytu, jehož doba platnosti může být omezena na předpokládanou dobu zaměstnání.

S výhradou čl. 8 odst. 1 písm. c) se povolení k přechodnému pobytu vydává také sezónnímu pracovníkovi zaměstnanému na dobu delší než tři měsíce. Doba zaměstnání musí být uvedena v dokladech podle čl. 4 odst. 3 písm. b).

Článek 7

1. Platné povolení k pobytu nelze pracovníkovi odejmout pouze důvodu, že již není zaměstnán, neboť je buď dočasně neschopen práce v důsledku nemoci nebo úrazu, nebo je nedobrovolně nezaměstnaný, což musí být řádně potvrzeno příslušným úřadem práce.

2. Při prvním prodloužení může být doba platnosti povolení k pobytu omezena, pokud je pracovník již více než dvanáct po sobě následujících měsíců v hostitelském členském státě nedobrovolně nezaměstnaný, ne však na méně než dvanáct měsíců.

Článek 8

1. Bez vydání povolení k pobytu přiznají členské státy právo pobytu na svém území:

a) pracovníkovi vykonávajícímu zaměstnání po dobu, která nemá přesáhnout tři měsíce. Doklad, na základě kterého dotyčná osoba vstoupila na území, a prohlášení zaměstnavatele o předpokládané délce zaměstnání jsou dostatečným oprávněním k pobytu; prohlášení zaměstnavatele se však nevyžaduje v případě pracovníků, na které se vztahuje směrnice Rady ze dne 25. února 1964 o dosažení svobody usazování a volného pohybu služeb pro činnosti zprostředkovatelů v obchodě, průmyslu a řemeslech ([1]);

b) pracovníkovi, který má bydliště na území členského státu, kam se zpravidla vrací každý den nebo alespoň jednou za týden, je však zaměstnán na území jiného členského státu. Příslušný orgán státu, ve kterém je zaměstnán, může vydat tomuto pracovníkovi zvláštní povolení platné po dobu pěti let, kterou je možné automaticky prodloužit;

c) sezónnímu pracovníkovi, který uzavřel pracovní smlouvu potvrzenou příslušným orgánem členského státu, na jehož území přicestoval vykonávat svou činnost.

2. Ve všech případech uvedených v odstavci 1 mohou příslušné orgány členského státu vyžadovat, aby pracovník ohlásil svou přítomnost na jeho území.

([1]) Úř. věst. 56, 4.4.1964, s. 869/64.

Článek 9

1. Státním příslušníkům členského státu EHS uvedeným v této směrnici se doklady o pobytu vydávají a jejich platnost se prodlužuje bezplatně nebo za částku nepřevyšující poplatky požadované pro vydání průkazů totožnosti státním příslušníkům dotyčného členského státu.

2. Vízum uvedené v čl. 3 odst. 2 a potvrzení uvedené v čl. 8 odst. 1 písm. c) se udělují bezplatně.

3. Členské státy přijmou opatření nezbytná k tomu, aby byly formality a řízení o vydání dokladů vyjmenovaných v odstavci 1 co nejvíce zjednodušeny.

Článek 10

Členské státy se mohou odchýlit od této směrnice pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.

Článek 11

1. Touto směrnicí nejsou dotčena ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli, která se vztahují na pracovníky s uznanou kvalifikací v uhelných a ocelářských oborech, ani ustanovení Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii, která se vztahují na přístup ke kvalifikovaným zaměstnáním v oblasti jaderné energie, ani předpisy přijaté k provedení těchto smluv.

2. Tato směrnice se však vztahuje na kategorie pracovníků uvedených v odstavci 1 a jejich rodinné příslušníky, pokud jejich právní postavení není zmíněnými smlouvami nebo opatřeními upraveno.

Článek 12

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí ve lhůtě devíti měsíců od jejího oznámení a neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Oznámí Komisi změny právních a správních předpisů provedené za účelem zjednodušení formalit a řízení o vydávání dokladů, které jsou nezbytné pro vycestování, vstup a pobyt pracovníků a jejich rodinných příslušníků.

Článek 13

1. Směrnice Rady ze dne 25. března 1964 o odstranění omezení pohybu a pobytu pracovníků a jejich rodinných příslušníků uvnitř Společenství [2] zůstává použitelná, dokud členské státy neprovedou tuto směrnici.

2. Povolení k pobytu vydaná na základě směrnice uvedené v odstavci 1, platná v okamžiku provádění této směrnice, zůstávají v platnosti až do jejího uplynutí.

Článek 14

Tato směrnice je určena členským státům.

V Lucemburku dne 15. října 1968.

Za Radu

předseda

G. SEDATI

---

[1] Úř. věst. 62, 17.4.1964, s. 981/64.

PŘÍLOHA

Znění poznámky uvedené v čl. 4 odst. 2:

„Toto povolení k pobytu se vydává na základě nařízení Rady Evropských společenství (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 a na základě opatření přijatých k provedení směrnice Rady ze dne 15. října 1968.

V souladu s ustanoveními zmíněného nařízení je držitel tohoto povolení oprávněn k přístupu k zaměstnání a k jeho výkonu na ..... [1] území za stejných podmínek jako ..... pracovníci [1].

[1] Belgickém/belgičtí, francouzském/francouzští, italském/italští, lucemburském/lucemburští, německém/němečtí, nizozemském/nizozemští — podle země, která povolení vydává.“